

това положение? Нѣма да устои отоманското славянско кавачество. Авъ ходихъ въ много села и градсве, но не навѣрухъ нѣто единъ Българинъ, който би гонсвалъ по своя добра воля да стане юнакъ на въстанието; Българитѣ даже не разбиратъ каква полза ще бѣде за тѣхъ ако въстанието се увѣнчае съ пълнѣнъ успѣхъ. Тѣ се боятъ отъ суровиитѣ и самослюбивѣ Сърбинѣ повече нежели отъ нѣй-дивейтѣ турчинѣ. Турчина тѣ знаятъ и кѣмъ него привикнуватъ; а за Сърбина имъ разказватъ чудни работи, и това кѣсто тѣ слушатъ възбужда въ тѣхъ страшни безпокоѣства. Нашиятъ народъ не е любопитенъ и е привиравъ кѣмъ старината; чудно му се вили да полюби новото, до вѣтъ той съ него не се сврѣне. Затова, ако вий не искемъ да бѣдемъ казаци, ако не можемъ да служимъ на добрийтъ господаръ и подъ неговиитѣ скриптъ на българската свобода, то да почѣкѣме докѣтъ дойде при насъ съ сила другъ славянски господаръ, или докѣтъ израстне въ рѣдовѣтъ на срѣбската всѣсва българско военно дворянство, не съ капели, не писателско, не парично; тогава вий нѣщо ще да струвате. А сега да се хвърляме върху Турчина е още по-сѣтливо, отъ колкото мухата да нападе на лева—мухата накаръ ще дотѣгне, а вий даже нѣма да дотѣгнемъ, а само ще дадемъ поводъ за нови преслѣдванѣя. Наистина, Турцитѣ нѣма да захванатъ да преслѣдватъ така вѣтъ както Англичавитѣ или Нѣмцитѣ, вашото Турчина има и милосърдие и състрадание, и изказватъ тѣ по-башински; но все пакъ вий нишо нѣма да сполучимъ: по-добръ да почѣкѣме, съ колкото горчиво да се каемъ отъ послѣ.*

— Ще гѣче спорѣдъ тебе трѣбва да си отпуснемъ рѣцѣтъ, нишо да не правимъ и да се облегнемъ на волята Божия, на предвазначението на сѣлбата? Това не е по-християнски. Богъ е рѣкълъ челоуѣку: трудисе, Авъ ще ти помогна.

— Но умнитѣ людѣе казватъ: както си постелешъ, така и ще си лѣгнешъ, каквото вино приготвишъ, такава и ще пиешъ.

Хитю Оглу и Дишлията, нарѣченъ възбастийтъ